

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 464/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť JUDr. Barbory Hudekovej, Lazaretská 23, Bratislava, IČO 42 352 835, správkyne konkurznej podstaty úpadcu KANAPA spol. s r. o. v konkurze, Staničná 267/21, Brezová pod Bradlom, IČO 18 049 753, zastúpenej advokátskou kanceláriou 4JUSTICE advokátska kancelária, s. r. o., Lazaretská 23, Bratislava, v mene ktorej koná konateľka a advokátka Mgr. Zuzana Maruniaková, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16 CoKR 24/2018 z 30. apríla 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 1/2020 z 25. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť JUDr. Barbory Hudekovej, správkyne konkurznej podstaty úpadcu KANAPA spol. s r. o. v konkurze, **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť JUDr. Barbory Hudekovej, Lazaretská 23, Bratislava, IČO 42 352 835, správkyne konkurznej podstaty úpadcu KANAPA spol. s r. o. v konkurze, Staničná 267/21, Brezová pod Bradlom, IČO 18 049 753 (ďalej aj „sťažovateľka“ alebo „správca úpadcu“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoKR 24/2018 z 30. apríla 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 1/2020 z 25. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) zo 7. októbra 2013 okresný súd vyhlásil konkurz na majetok úpadcu KANAPA spol. s r. o. v konkurze, Staničná 267/21, Brezová pod Bradlom, IČO 18049753 (ďalej len „úpadca“) a za správcu bola ustanovená obchodná spoločnosť Crossdefault Management Group, k. s., Piaristická 21, Trenčín, IČO 45 462 801, značka správcu S 1453. Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 198/13 14. októbra 2013. Uznesením z 20. januára 2014 okresný súd odvolal z funkcie správcu úpadcu obchodnú spoločnosť Crossdefault Management Group, k. s., a do funkcie správcu úpadcu ustanovil JUDr. Barboru Hudekovú, Páričkova 18, Bratislava (v súčasnosti: Lazaretská 23, 831 04 Bratislava). Predmetné uznesenie bolo zverejnené v Obchodnom vestníku č. 17/2014 27. januára 2014.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že listom z 5. novembra 2013 si Sociálna poisťovňa so sídlom v Bratislave, Ul. 29. augusta 8 – 10, Bratislava, IČO 30 807 484 (ďalej len „Sociálna poisťovňa“) prihlásila do konkurzného konania úpadcu sp. zn. 38 K 23/2013 pohľadávku proti podstate z titulu nezaplateného poistného na sociálne poistenie za obdobie september 2013 vo výške 21 057,99 € (ďalej len „pohľadávka Sociálnej poisťovne“).

3.1 Správca úpadcu listom z 20. apríla 2017 poprel, čo sa týka výšky a právneho dôvodu, prihlásenú pohľadávku Sociálnej poisťovne proti podstate z titulu nezaplateného poistného na sociálne poistenie za obdobie september 2013. Správca úpadcu poprel predmetnú pohľadávku z dôvodu, *„že predmetná pohľadávka nie je pohľadávkou proti podstate, a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že pohľadávka vznikla pred vyhlásením konkurzu a správca neprevádzkoval podnik úpadcu, keďže neboli splnené podmienky taxatívne vymenované v ustanovení § 88 ZKR na to, aby mohol podnik prevádzkovať“*.

4. Sociálna poisťovňa 19. mája 2017 podala na okresnom súde proti sťažovateľke žalobu o určenie právneho dôvodu a výšky pohľadávky proti podstate, o ktorej rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 37 Cbi 3/2017 z 20. augusta 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) tak, že výrokom určil, že pohľadávka Sociálnej poisťovne vzniknutá z titulu nezaplateného poistného na sociálne poistenie za september 2013 v popretej časti je pohľadávkou proti podstate podľa ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „ZKR“). Sťažovateľka proti rozsudku okresného súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu. Sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu podala dovolanie, dôvodnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd podané dovolanie napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tvrdí, že „Krajský súd v Trenčíne vo svojom rozhodnutí ako ani Najvyšší súd Slovenskej republiky neaplikoval relevantné ustanovenia ZKR [§ 88 pozn.] resp. subsumoval predmetný spor (výklad pojmu podnik, pozn.) pod ustanovenia Obchodného zákonníka (§ 5, pozn.) bez akéhokoľvek zdôvodnenia. Zároveň sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že Krajský súd v Trenčíne ako ani Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nevysporiadali s argumentáciou správcu úpadcu v odôvodnení svojich rozhodnutí. Tak Krajský súd v Trenčíne ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky obmedzili odôvodnenie svojho rozhodnutia iba na konštatáciu, že správca prevádzkoval podnik a odvolali sa na iný rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn.: 3 Obdo 9/2017“, právny záver ktorého sťažovateľka považuje za nesprávny a rozporný vo vzťahu k právnej úprave obsiahnutej v ZKR [§ 87 ods. 2 písm. g), h) a § 88 ZKR], tvrdiac, že samotná skutočnosť, že úpadca zamestnával ku dňu vyhlásenia konkurzu zamestnancov, ktorým však neprideloval prácu, neznamená, že bol hospodársky činným subjektom, a teda že prevádzkoval podnik, keďže „správca úpadcu neuskutočnil relevantné úkony smerujúce k ukončeniu podnikateľskej činnosti úpadcu, dochádza k prevádzkovaniu podniku počas konkurzu“.

5.1 Tým, že sa krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach nevysporiadali s argumentáciou sťažovateľky prednesenou v konaní pred všeobecnými súdmi, ktorá mala zásadný význam vo vzťahu k prejednávanej veci a podstata ktorej spočívala v tvrdení, že sťažovateľka «vykonala všetky relevantné úkony vyžadované ZKR a podnikateľská činnosť úpadcu bola dávno ukončená už ku dňu podania samotného návrhu na vyhlásenie konkurzu. Správca ihneď po vyhlásení konkurzu ukončil všetky pracovné pomery zamestnancov (ponechal v pracovnom pomere iba niektorých zamestnancov, ktorých mzdy aj odvody na sociálne poistenie sú riadne zaevidované v zozname pohľadávok proti podstate), neprevádzkoval podnik, nakoľko neboli na to splnené podmienky v zmysle taxatívneho uvedenia podmienok podľa ZKR (§ 88, pozn.), neexistovali samotné zložky podniku (osobná - zamestnancom nebola pridelovaná nijaká práca v súvislosti s prevádzkovaním podniku, hmotná - stroje neslúžili na prevádzkovanie podniku, výroba bola zastavená a nehmotná) potrebné nato, aby vôbec bolo možné naplniť definíciu pojmu „podnik“ podľa Obchodného zákonníka, na ktorú sa odvolací súd vo svojom rozhodnutí odvolával», ako aj tým, že krajský súd,

ako aj najvyšší súd na vec neaplikovali relevantnú právnu normu, teda že pri svojom rozhodovaní nevychádzali zo znenia § 87 ods. 2 písm. g), h) a § 88 ZKR, došlo zo strany krajského súdu a najvyššieho súdu k porušeniu sťažovateľkou namietaných práv.

6. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd tým, že nepovažoval jej dovolanie za prípustné podľa § 420 písm. f) CSP s odôvodnením, že otázka nastolená sťažovateľkou už bola judikatúrne riešená (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 9/2017 z 27. septembra 2017), ale nevytvára ustálenú judikatúru, najmä za predpokladu, že je podľa názoru sťažovateľky nesprávne, keďže vychádza z nesprávnych právnych záverov, na ktoré sťažovateľka poukazovala v podanom dovolaní, a teda najvyšší súd sa mal jej dovolaním vecne zaoberať.

7. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3 Obdo/1/2020 zo dňa 25. 02. 2010, právoplatným dňa 16. 04. 2020, porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 Ústavy SR a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 16 CoKR/24/2018 zo dňa 30. 04. 2019, právoplatného dňa 07. 06. 2019, porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn.: 3 Obdo/1/2020 zo dňa 25. 02. 2010 zrušuje.

4. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn.: 16 CoKR/24/2018 zo dňa 30. 04. 2019 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. *Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania vo výške v sume 913,82 EUR, ktorú sú Krajský súd v Trenčíne a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní sťažovateľovi vyplatiť spoločne a nerozdielne na účet právneho zástupcu sťažovateľa, a to do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.*“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná...

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). K rovnakému záveru možno dospieť aj v súvislosti s namietaným porušením čl. 36 ods. 1 listiny, ktorý svojím obsahom zodpovedá zneniu čl. 46 ods. 1 ústavy.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

III.1 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu

15. Ústavný súd považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky zdôrazniť, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktorých prioritnou úlohou je chrániť zákonnosť, mohol by nahradiť napadnuté právne názory všeobecného súdu iba v prípade, ak by bolo napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné. Skutkové a právne závery všeobecného súdu teda môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

16. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

17. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. III. ÚS 209/04).

18. Ústavný súd napriek prednostnej právomoci dovolacieho súdu pristúpil k skúmaniu, či odôvodnenie právneho názoru vysloveného v napadnutom rozsudku krajského súdu je z ústavného hľadiska udržateľné a akceptovateľné. Taký prieskum vykonal na lepšie objasnenie dôvodov rozhodnutia o dovolaní, podanom s námietkou nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu, čo má priamu vecnú spojitosť s právnym posúdením otázky podstatnej pre rozhodnutie (časť III.2 tohto odôvodnenia tohto rozhodnutia).

19. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu malo podľa sťažovateľky dôjsť tým, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s jej námietkami vznesenými v odvolaní proti rozsudku okresného súdu, ako aj tým, že krajský súd na vec neaplikoval relevantnú právnu normu, teda že pri svojom rozhodovaní nevychádzal zo znenia § 87 ods. 2 písm. g), h) a § 88 ZKR.

20. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v podstatnom uviedol:

„Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu aj odvolací súd tak ako súd prvej inštancie je názoru, že splatnosť poistného v tomto prípade týkajúce sa zamestnávateľa je definovaná zákonom lex specialis, t. j. zákonom č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, a to v ustanovení § 143 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. v platnom znení. Z vyššie uvedeného zákonného ustanovenia je zrejmé, že aj keď žalovaný predložil mesačný výkaz za mesiac 09/2013 dňa 07. 10. 2013, teda pred vyhlásením konkurzu — konkurz vyhlásený dňa 14. 10. 2013, tento mesačný výkaz pre vznik pohľadávky nestačí, nakoľko splatnosť pohľadávky vznikla dňa 31. 10. 2013, a to na základe registračného listu zamestnávateľa, v ktorom nie je uvedený dátum výplaty zamestnanca, z čoho vyplýva, že ak nie je takýto deň určený, tak poistné je splatné v posledný deň kalendárneho mesiaca. Na doplnenie odvolací súd uvádza, že povinnosťou zamestnávateľa je platiť poistné a stanoviť jeho výšku a odvieť poistné za zamestnanca, ktorá sa viaže nielen na existenciu vzniku a zániku samotného pracovno-právneho pomeru, ale aj na okolností podmieňujúce vznik nároku na mzdu, jej výšku a osobný status zamestnanca ako platiteľa poistného. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný predkladal mesačné výkazy až do 30. 06. 2015 - prevádzkoval podnik, bol aktívnym zamestnávateľom aj po vyhlásení konkurzu a preto prihlásená pohľadávka súvisí s prevádzkou podniku počas konkurzu a je pohľadávkou proti podstate. Pokiaľ to bolo inak, tak povinnosťou správkyne konkurznej podstaty bolo s odbornou starostlivosťou zhodnotiť možnosť pokračovania v prevádzkovi podniku po vyhlásení konkurzu alebo prevádzkovanie ukončiť a odhlásiť zamestnancov úpadcu z registra zamestnávateľov. Správkyňa konkurznej podstaty úpadcu preukázateľne takto nepostupovala.

Podstatnú odvolaciu námietku žalovaného, že pohľadávka žalobcu nespĺňa časové a vecné kritérium, pretože neboli splnené podmienky ust. § 87 ods. 2 písm. i), prípadne

písm. k) ZoKR, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú, na ktorú nemohol prihliadnuť, a to na základe vyššie uvedeného. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie dostatočne a podrobne v odôvodnení rozhodnutia uviedol prečo žalobe vyhovel, pričom dáva do pozornosti, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so skutočnosťami a tvrdeniami strán sporu. Odvolacie dôvody nie sú také, aby mohli privodiť zmenu konajúcim súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho posúdenia.“

21. Podľa § 87 ods. 2 písm. i) ZKR pohľadávky proti všeobecnej podstate sú... pohľadávky na daniach, poplatkoch, clách, poistnom na zdravotné poistenie, poistnom na sociálne poistenie, príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie a príspevkoch na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu.

Podľa § 87 ods. 2 písm. g) ZKR pohľadávky proti všeobecnej podstate sú... mzda zamestnanca a ďalšie nároky zamestnanca z pracovnej zmluvy alebo z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru (ďalej len „pracovnoprávne nároky“), ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, v sume určenej správcom alebo vyplývajúcej z dohody medzi zamestnancom a správcom, ktorému správca prideliuje prácu v súvislosti so správou konkurznej podstaty.

Podľa § 87 ods. 2 písm. h) ZKR pohľadávky proti všeobecnej podstate sú... pracovnoprávne nároky zamestnanca, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, v sume určenej správcom alebo vyplývajúcej z dohody medzi zamestnancom a správcom, ktorému správca prideliuje prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu.

Podľa § 88 ods. 1 ZKR správca s odbornou starostlivosťou zhodnotí možnosť pokračovať v prevádzkovaní podniku po vyhlásení konkurzu a podľa okolností ukončí prevádzkovanie podniku alebo pokračuje v prevádzkovaní podniku v súlade s týmto zákonom a inými osobitnými predpismi. V prevádzkovaní podniku môže správca pokračovať, len ak

a) je schopný v lehote splatnosti uhrádzať pohľadávky proti podstate podľa § 87 ods. 2 písm. i); súd na návrh veriteľa takejto pohľadávky proti podstate uloží správcovi

povinnosť ukončiť prevádzkovanie podniku, ak zistí, že správca je viac ako dva mesiace po lehote splatnosti s úhradou týchto pohľadávok proti podstate,

b) v dôsledku prevádzkovania podniku sa podstatným spôsobom nezmenší hodnota oddelenej podstaty; súd na návrh dotknutého zabezpečeného veriteľa uloží správcovi povinnosť ukončiť prevádzkovanie podniku, ak zistí, že v dôsledku prevádzkovania podniku sa znižuje hodnota jeho oddelenej podstaty a

c) v dôsledku prevádzkovania podniku dosiahne pre veriteľov vyššiu mieru uspokojenia ich pohľadávok, ako keby prevádzkovanie podniku ukončil; prevádzkovanie podniku sa musí obmedziť na nevyhnutný rozsah potrebný na dosiahnutie tohto účelu.

22. Podľa § 5 Obchodného zákonníka podnikom sa na účely tohto zákona rozumie súbor hmotných, ako aj osobných a nehmotných zložiek podnikania. K podniku patria veci, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré patria podnikateľovi a slúžia na prevádzkovanie podniku alebo vzhľadom na svoju povahu majú tomuto účelu slúžiť.

23. Ústavný súd z hľadiska argumentov sťažovateľky preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu, nemajúci oporu v zákone.

24. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že krajský súd považoval v prípade pohľadávky Sociálnej poisťovne prihlásenej do konkurzu na majetok úpadcu za preukázané, že predmetná pohľadávka spĺňala časové, ako aj vecné kritérium k tomu, aby ju bolo možné zaradiť medzi pohľadávku proti všeobecnej podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) ZKR. V danom prípade spornosť splnenia požiadavky časového kritéria pohľadávky, teda že pohľadávka Sociálnej poisťovne uplatnená žalobou vznikla po vyhlásení konkurzu, krajský súd odôvodnil tým, že moment vzniku pohľadávky sa odvíja od dátumu určeného zamestnávateľom na výplatu miezd, ktorý v registračnom liste nebol určený, preto sa uplatnila zákonná fikcia, v zmysle ktorej je výplatným dňom posledný deň mesiaca, t. j. 31. október 2013. Pokiaľ ide o splnenie vecného kritéria pohľadávky, teda že prihlásená pohľadávka súvisí s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, za podstatné v danom prípade krajský súd považoval tvrdenie žalobcu, že úpadca

zamestnával zamestnancov aj po 15. októbri 2013, teda po vyhlásení konkurzu, z čoho je podľa názoru krajského súdu možné vyvodit' záver o prevádzkovaní podniku úpadcu po vyhlásení konkurzu, pričom zdôraznil, že skutočnosť, či týmto zamestnancom zo strany úpadcu, resp. správcu konkurznej podstaty bola alebo nebola pridelovaná práca, považoval za irelevantnú, keď sa stotožnil so záverom okresného súdu v danej veci s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu [uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 9/2017 z 27. septembra 2017; (bližšie pozri bod 7, 10 odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu)].

25. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, týkajúcu sa absencie dostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vo vzťahu k jej argumentácií, že ako správkyňa vykonala všetky relevantné úkony smerujúce k ukončeniu prevádzky podniku, ktoré spočívali v tom, že *„ihneď po vyhlásení konkurzu ukončila všetky pracovné pomery zamestnancov vo vzťahu k úpadcovi“* a týmto zamestnancom následne nepridelovala žiadnu prácu, pričom si ponechala v pracovnom pomere iba niektorých zamestnancov, ktorým pridelovala prácu v súvislosti so správou konkurznej podstaty a ktorých mzdy aj odvody na sociálne poistenie sú riadne zaevidované v zozname pohľadávok proti podstate, v dôsledku čoho úpadca nebol hospodársky činným subjektom, k tomu ústavný súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že sťažovateľka vo svojom vyjadrení k odvolaniu skutočne namietala, že ako správca konkurznej podstaty úpadcu po tom, ako bola ustanovená do tejto funkcie, vykonala úkony, ktoré mali viesť k ukončeniu prevádzky podniku po vyhlásení konkurzu. Z predmetného odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že úkon, ktorý sťažovateľka považovala za úkon, ktorým malo dôjsť k ukončeniu prevádzky podniku úpadcu, spočíval v tom, *„že splnomocnila povereného zamestnanca na uzatváranie dohôd o skončení pracovného pomeru, výpovedi s jednotlivými zamestnancami úpadcu a uzatvoril dohody o vykonaní práce s niektorými bývalými zamestnancami úpadcu za účelom správy a inventarizácie majetku úpadcu po vyhlásení konkurzu“*. Ústavný súd dodáva, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ako ani z vyjadrení sťažovateľky nevyplýva, že by u zamestnancov úpadcu, vo vzťahu ku ktorým si Sociálna poisťovňa prihlásila pohľadávku proti podstate z dôvodu nezaplateného poistného na sociálne

poistenie za mesiac september 2013, došlo v mesiaci september 2013 k ukončeniu pracovného pomeru. Práve naopak, z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva len tá skutočnosť, že sťažovateľka zamestnancom úpadcu, vo vzťahu ku ktorým si Sociálna poisťovňa prihlásila pohľadávku proti podstate z dôvodu nezaplateného poistného na sociálne poistenie za obdobie september 2013 po vyhlásení konkurzu, neprideľovala žiadnu prácu. Uvedená skutočnosť bola v konečnom dôsledku aj dôvodom, pre ktorý sťažovateľka pohľadávku Sociálnej poisťovne poprela (bližšie pozri bod 3 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

26. V danom prípade krajský súd pri svojom rozhodovaní dospel k záveru, a tento svoj názor ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil, že úpadca tým, že zamestnával zamestnancov aj po vyhlásení konkurzu, teda disponoval osobnostnou zložkou podnikania, hoc týmto zamestnancom neprideľoval prácu, prevádzkoval podnik úpadcu po vyhlásení konkurzu. Skutočnosť, že krajský súd sa vo svojom napadnutom uznesení výslovne nevyjadril k predmetnej námietke sťažovateľky, teda že neuviedol, že už citovaným úkonom zo strany sťažovateľky nedošlo k ukončeniu prevádzky podniku po vyhlásení konkurzu, tak ako sa mylne domnieva sťažovateľka, neznamená, že jeho postoj k tejto námietke sťažovateľky z obsahu napadnutého rozsudku jednoznačne nevyplýva.

27. K námietke sťažovateľky, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené sťažovateľkou namietané práva z dôvodu, že krajský súd na vec neaplikoval relevantné právne normy [§ 87 ods. 2 písm. g), h) a § 88 ZKR], ale v rozpore s ich znením dospel k záveru, že sťažovateľka prevádzkuje podnik úpadcu po vyhlásení konkurzu, ústavný súd konštatuje, že ZKR v § 88 ods. 1 upravuje podmienky, za splnenia ktorých je správca oprávnený pokračovať v prevádzkovaní podniku po vyhlásení konkurzu. Sťažovateľka tvrdí, že v danom prípade s poukazom na § 88 ZKR s odbornou starostlivosťou zhodnotila možnosť pokračovať v prevádzkovaní podniku a dospela k záveru, že zákonom stanovené podmienky na prevádzkovanie podniku po vyhlásení konkurzu splnené nie sú a prevádzkovanie podniku je potrebné ukončiť. Ústavný súd konštatuje, že samotná skutočnosť, že v prípade sťažovateľky neboli splnené podmienky na prevádzkovanie podniku úpadcu po vyhlásení konkurzu, automaticky neznamená,

že prevádzkovanie podniku sa zo zákona zastavuje. Práve správca konkurznej podstaty je tým subjektom, ktorý je oprávnený a zároveň povinný vykonať všetky nevyhnutné úkony potrebné k ukončeniu prevádzky podniku v prípade, ak dôjde k záveru, že na prevádzku podniku po vyhlásení konkurzu nie sú splnené zákonom stanovené podmienky. Uvedené potvrdzuje aj samotné znenie § 88 ZKR, z ktorého vyplýva, že v prípade, ak nie sú splnené podmienky na prevádzkovanie podniku po vyhlásení konkurzu, je súd na návrh oprávnenej osoby oprávnený uložiť správcovi povinnosť ukončiť prevádzkovanie podniku. S poukazom na uvedené tak záver krajského súdu o tom, že sťažovateľka prevádzkuje podnik po vyhlásení konkurzu aj napriek tomu, že k jeho prevádzke nie sú splnené zákonom stanovené podmienky, neznamená, že právny záver súdu je v rozpore so znením § 88 ZKR.

28. K podobnému záveru dospel ústavný súd aj v prípade § 87 ods. 2 písm. g) a h) ZKR. Predmetné ustanovenia ZKR upravujú podmienky, za splnenia ktorých je možné mzdy zamestnancov a pracovnoprávnych nárokov zamestnancov, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, považovať za pohľadávky proti všeobecnej podstate. Jednou z podmienok, splnenie ktorej je nevyhnuté k tomu, aby bolo možné mzdy zamestnancov a ďalšie nároky zamestnancov považovať za pohľadávku proti všeobecnej podstate podľa § 87 ods. 2 písm. g), ZKR je skutočnosť, že ide o zamestnancov, ktorým správca prideliuje prácu v súvislosti so správou konkurznej podstaty. Jednou z podmienok, splnenie ktorej je nevyhnuté k tomu, aby bolo možné pracovnoprávne nároky zamestnancov považovať za pohľadávku proti všeobecnej podstate podľa § 87 ods. 2 písm. h) ZKR je skutočnosť, že ide o zamestnancov ktorým správca prideliuje prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu. V danom prípade bolo napadnutým rozsudkom krajského súdu určené, že pohľadávka Sociálnej poisťovne je pohľadávkou proti všeobecnej podstate podľa ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i) ZKR, ktoré splnenie podmienky spočívajúce v pridelení práce zamestnancom v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu explicitne nevyžaduje. Pokiaľ teda krajský súd v napadnutom rozsudku dospel k záveru, že pohľadávka Sociálnej poisťovne je pohľadávkou proti všeobecnej podstate podľa ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i) ZKR a na prípad sťažovateľky na účel posúdenia splnenia podmienok pre vyslovenie záveru o tom, či pohľadávka Sociálnej poisťovne je alebo nie je pohľadávkou proti všeobecnej podstate, neaplikoval § 87 ods. 2 písm. g), h)

ZKR, ktorý upravuje podmienky, za splnenia ktorých je možné mzdy zamestnancov a pracovnoprávne nároky zamestnancov, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, považovať za pohľadávky proti všeobecnej podstate, teda ustanovenia, predmetom ktorých je úprava podmienok pre iný druh nároku ako toho, ktorý si v danom prípade uplatnila Sociálna poisťovňa, ústavný súd považuje tento záver krajského súdu za ústavne akceptovateľný.

29. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd považuje túto námietku sťažovateľky za neopodstatnenú.

30. S poukazom na uvedené ústavný súd dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu v napadnutom rozsudku nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

31. Z citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva

alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

32. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, keďže nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu z dôvodov ňou uvádzaných.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu

33. K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľky dôjsť tým, že najvyšší súd odmietol sťažovateľke poskytnúť ochranu v rámci dovolacieho konania, keď dovolanie smerujúce proti napadnutému rozsudku krajského súdu odmietol, v dôsledku čoho považuje sťažovateľka napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za nesprávne a svojvoľné, a teda také, ktorým došlo k porušeniu ňou označených práv.

34. Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že právo na súdnu ochranu sa v civilnom súdnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom, vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa okrem všeobecných procesných podmienok uplatňujú aj osobitné procesné podmienky.

35. Ústavný súd zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu, samozrejme

mimo kritérií ústavnej neudržateľnosti posúdenia prípustnosti dovolania najvyšším súdom. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

36. Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by v danom prípade signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

37. V rámci skúmania podmienky prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd skúmal námietky sťažovateľky, založené na tvrdení, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené, nesprávne a arbitrárne. K dovolaniu sťažovateľky v tejto časti najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia uviedol:

«5.2. Dovolací súd uvádza, že žalovaná v odvolaní proti rozsudku okresného súdu výslovne nenamietala (t. j. nepovažovala za nesprávnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie), že predmetná pohľadávka žalobcu mala vzniknúť pred vyhlásením konkurzu, ale vytýkala len nesprávnosť záveru, že predmetná pohľadávka mala súvisieť s prevádzkovaním podniku úpadcu po vyhlásení konkurzu. Dovolací súd sa tak nemôže vecne zaoberať predmetnou námietkou, ktorou sa odvolací súd meritórne nezaoberal.

5.3. Zároveň dovolací súd poukazuje na to, že žalovaná uplatnila skutkové tvrdenie - podľa ktorého mala pohľadávka žalobcu vzniknúť dňa 7. októbra 2013 (t. j. pred vyhlásením konkurzu) - prvýkrát až v dovolaní. Predmetnú skutočnosť neuviedla ani v konaní pred súdom prvej inštancie, a ani v odvolacom konaní. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 435 C. s. p. v zmysle ktorého nemožno v dovolacom konaní uplatňovať nové prostriedky procesnej obrany. Zároveň dovolací súd poukazuje na to, že v dovolacom konaní je viazaný skutkovým stavom lak, ako ho zistil odvolací súd (k tomu vid' § 442 C. s. p.). Súdy nižšej inštancie pritom skutkovo ustálili, že pohľadávka žalobcu vznikla dňa 31. októbra 2013 (t. j. po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu). Z predmetného záveru musí dovolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzať.

6. Z hľadiska posúdenia prípustnosti podaného dovolania je tak relevantná len právna otázka, či pohľadávka úpadcu na poistnom na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu súvisí s prevádzkovaním podniku úpadcu, a teda, či predstavuje pohľadávku proti podstate.

6.1. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. však nie je daná, nakoľko vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu predmetnú právnu otázku už vyriešil vo svojom skoršom rozhodnutí, konkrétne v uznesení z 27. septembra 2017, sp. zn. 3 Obdo/9/2017, ktoré bolo publikované ako judikát R 94/2018 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 9/2018 s právnou vetou v znení:

„Pohľadávky na poistnom na sociálne poistenie za zamestnancov úpadcu v zmysle zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, a preto predstavujú pohľadávky proti všeobecnej podstate v zmysle ustanovenia § 87 ods. 2 písm. i/ zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení zmien a doplnkov. Platí to aj v prípade, ak zamestnancom úpadcu správca konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu neprideloval žiadnu prácu a tiež, ak správca ukončí so zamestnancami úpadcu pracovný pomer a plynie im výpovedná doba.“

6.2. Súd nižšej inštancie pritom pri svojom rozhodovaní vychádzali z citovaného rozhodnutia a závery v ňom vyslovené v plnej miere rešpektovali, a preto neprichádza do úvahy ani prípustnosť dovolania žalovanej podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

6.3. Predmetnú skutočnosť pritom skonštatoval dovolací súd v uznesení z 26. apríla 2019, sp. zn. 5 Obdo/65/2018, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalovanej v obdobnej veci. Napriek tejto skutočnosti v predmetnej veci však žalovaná opätovne spochybňovala správnosť záverov vyslovených v uznesení sp. zn. 3 Obdo/9/2017. K uvedenému len ako poznámku dovolací súd uvádza, že samotná nespokojnosť žalovanej ako advokátky s judikatúrou dovolacieho súdu, prípadne jej ničím neodôvodnené nerešpektovanie ustálenej judikatúry, nemôže v žiadnom prípade založiť prípustnosť jej dovolania.

7. Vzhľadom na závery vyslovené v judikáte R 94/2018, ktoré okresný súd a aj krajský súd rešpektovali, dovolací súd uvádza, že nemôže byť založená prípustnosť

dovolania žalovanej ani podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p., nakoľko jej subjektívny výklad pojmu prevádzkovanie podniku - ktorý prezentovala počas celého sporu - nemal žiadny vplyv na rozhodnutie súdov nižšej inštancie v predmetnom spore. Súdny sú pritom povinné vo svojich rozhodnutiach vysporiadať sa len s tými argumentmi strán sporu, ktoré majú význam pre rozhodnutie vo veci samej. Skutočnosti uvádzané žalovanou však nereflektovali na aktuálnu judikatúru najvyššieho súdu, či už ako súdu dovolacieho (judikát R 94/2018). alebo ako súdu odvolacieho (1 Sžo/37/2014 a 1 Obo/22/2016), a preto neboli spôsobilé privodiť jej úspech v spore.

7.1. Preto dovolací súd konštatuje, že konanie pred odvolacím súdom nebolo poznačené namietanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) C. s. p., ak sa nevysporiadal s jej argumentmi, ktoré sa týkajú predovšetkým vymedzenia pojmu „prevádzkovanie podniku“, a ktoré sa týkajú špeciálnej úpravy obsiahnutej v ZKR vzťahujúcej sa na splnenie taxatívnych predpokladov pre účely možného pokračovania prevádzkovania podniku úpadcu počas konkurzu.»

38. S prihliadnutím na citovanú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu je potrebné konštatovať, že najvyšší súd považoval odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu (z ktorého sú zrejmé podstatné skutkové a právne argumenty účastníkov konania, právny záver krajského súdu vo veci samej, ako aj dôvody, ktoré ho k uvedenému záveru viedli) za dostatočne odôvodnené. Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie najvyššieho súdu, obsiahnuté v napadnutom uznesení, predstavuje vecný prieskum [ktorý bolo z hľadiska ústavne konformného použitia ustanovenia § 420 písm. f) CSP potrebné vykonať]. Vzhľadom na skutočnosť, že aj ústavný súd dospel k záveru, že námietky vznesené sťažovateľkou v dovolaní, týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj pochybenia krajského súdu spočívajúce v tom, že krajský súd na vec neaplikoval relevantnú právnu normu, sú neopodstatnené, uzatvára, že odôvodnenie najvyššieho súdu obsiahnuté v jeho napadnutom uznesení napĺňa atribúty ústavne udržateľného odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

39. Po preskúmaní uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia najvyššieho súdu v súlade s jeho právomocami, ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

40. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

41. Keďže došlo k odmietnutiu ústavnej sťažnosti ako celku, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu